

בכל ערב שבת יושב האדם בעולם הנשמות

רב המנונא הזקן כשהיה עולה מן הנהר בערב שבת היה יושב רגע אחד נשא עיניו למרום והיה שמח, והיה אומר שיושב לראות השמחה של מלאכים העליונים, אלו עולים ואלו יורדים, ובכל ערב שבת יושב האדם בעולם הנשמות, זכאי הוא זה היודע בסודות רבונו.

זוהר פרשת תרומה (קמב ע"א)

אלמלי ניתנה רשות לעין לראות היו רואים בליל מוצאי שבת ולילות ראשי חדשים ומועדים כמו צורות המתים על הקברים מודים ומשבחים להקב"ה

עוד יש כאן סוד לאותן היודעים דרך אמת יראי חטא, שבשעה שהנשמה מתעטרת למעלה תוך עטרה קדושה, והרוח עומד בהארה עליונה בשבתות וראשי חדשים ומועדים, זאת הנפש בשעה שהרוח שלה יורד מתוך הארה העליונה לשבת בגן העדן, אז היא מאירה ומתנוצצת כשהיא עומדת על הקבר, ומתלבשת בהצורה שהיתה תוך הגוף בתחלה, וכל אותן העצמות^[סח] באותה הצורה עולים ומשבחים ומודים להקב"ה, זה שכתוב

זיו הזוהר

המשובשת שאין מאמינים בהשאת הנפש כל זה הוא דברים בטלים, והנה בעתים האחרונות שנתפרסמה החכמה הנקראת "ספיראטיזם" [הנקרא בימינו "סיאנס"] שהיא כעין ענין בעלת אוב, וגם שעל פי הרבה נסיונות מפורסמות גם חכמי הטבע מודים בהשאת הנפש, ויסכר פי דוברי שקר, יראו ויבושו כי חז"ל כל רז לא נעלם מהם, והנני לגלות בזה גם הסוד של ענין הבלא דגרמי שגם על פי חכמות מסתרי הטבע אין זה דבר זר, כי יש להבין שהבלא דגרמי, הוא כח הרוחני כמו הבל דק וזך הנובע מן המוח ומתפשט בכל אברי הגוף, על ידי העצבים הדקים המחוברים להמוח כענפים באילן, שעל ידי זה עושים האברים כרגע רצון המוח, והתפשטות הזאת היא כעין התפשטות זרם "עלקטרי-גלוואני" מן מקום מקורו לכל חוטי ברזל הנדבקים למקום ההוא, ועד עתה לא ידעו החוקרים חכמי הטבע, שיש לזה הכח איזו ממשות רוחני שנוכל לקרותו בשם הבל, אמנם זה מקרוב כשהתחילו חוקרי הטבע לחקור בענין כח

סח. אין לחשוב דהיינו העצמות ממש, אלא דע שמלבד נפש רוח ונשמה, יש עוד כח אחד בהגוף שנקרא הבלא דגרמי, היינו הבל של העצמות, והוא הכח היותר נמוך ושוכן תמיד בקבר עם העצמות, ורק בעת הראוי יוצא זה ההבל מן הקבר להעשות לבוש להנפש הנמצאת בחצר מות בהאור ממעל להקבר, ואז מודים ומשבחים להקב"ה כמבואר, וצריך להבין שכל כח רוחני ישאף להתחבר ולהתקשר או להתלבש בכח אחר רוחני, וכח הנמוך ופחות במדרגה נעשה לבוש לכח הגבוה והחשוב ממנו, ועל ידי זה מתגבר להאיר, הנשמה מתלבשת עם הרוח, הרוח בהנפש, והנפש בהבלא דגרמי, ונקל להבין ענין זה מן מאור העלעקטרין, [חשמל] שמאיר רק על ידי התחברות ב' כחות הרוחניים, של דוחה ומושך כידוע לחכמי הטבע [חיובי ושלילי]. ובפרשת משפטים בדברי הסבא נתבאר באריכות עניני התלבשות האלו, והנה יען כי ידעתי שהאפיקורסים הלועגים על דברי חז"ל מצאו כאן מקום להתלוצץ, כי לפי דעתם

כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך, ואמרות לא כתוב אלא תאמרנה^[ט] ואלמלי ניתנה רשות לעין לראות היו רואים בליל מוצאי שבת ולילות ראשי חדשים ומועדים כמו צורות המתים על הקברים מודים ומשבחים להקב"ה, אבל סכלות האנשים מעכבת להם שאין יודעים ואין משגיחים על מה מתקיימים בעולם הזה, ואין דואגים להשגיח בכבוד מלך העליון בעולם הזה, כל שכן להשגיח בהכבוד של עולם ההוא, ועל מה הוא מתקיים, ואין מתפרשים הענינים.

סוד הבדלה

(זוהר פרשת ויקהל (רז ע"ב)

במוצאי שבת צריך האדם להבדיל בין קודש לחול, למה, מפני שניתנה רשות להממונים שלמטה לשלוט על העולם ובכל מעשי העולם, נצרך להראות היחוד במקום הקדוש בקדושה העליונה^[ע] ולהבדיל להתחתונים מן יחוד העליון, ולברך על מאור האש.

זיו הזוהר

מחוץ להגוף, ובהמצאו קרוב להגוף כוס מים נאסף בתוכו כטבע "העלקטריציטעט", והנה אין כאן מקום להאריך בזה, אבל יש להבין מזה הרבה סודות ומנהגים זרים בעניני מתים, כי סוד ה' ליראיו וחז"ל ידעו מכל זה, תן לחכם ויחכם עוד, והשייך לענינינו כאן בהכח שנקרא בזהר בשם הבלא דגרמי, יש להבין, שלאחר מיתת האיש נשאר מופרד מהגוף ולא נפרד לגמרי זה ההבל הדק והזך כח המוח, והוא יורד עם הגוף לקבר, ולאחר שהגוף נרקב נשאר מחובר בעצמות הגוף, ואין שייך מיתה בזה ההבל, אבל הרגשה כמו הרגשת גוף חי שייך בו, וזה סוד נפלא אשר יתורץ בו הרבה דברים נפלאים שדברו חז"ל, כמו קשה רמה למת כמחט בבשר החי, וכמו שפתותיו דובכות בקבר, ועוד הרבה חידות כאלה, וכן על פי זה יובן כאן ענין ההתלבשות כל כחות האיש לאחר מותו זה בזה, הנשמה ברוח, הרוח בנפש, הנפש בהבלא דגרמי, ואז הוצג אדם חי ממש כמו קודם המיתה אף שהגוף נרקב בהקבר, וגם שתי מדרגות הנמוכות שבהן דהיינו הנפש עם הבלא דגרמי בהתלבשותן זו בזו נצבות הן בחינת אדם שלם כמו חי. **סט.** תאמרנה הוא לשון עתיד, והיינו גם לאחר מיתה. **ע.** פירוש, להראות באמירת ההבדלה, ההפרש בין קדושה העליונה לצדדים האחרים, שרק שם בהקדושה יש ענין היחוד, וצדדים החצונים נבדלים ממנו.

"ההיפנאטיזם", היינו מה שיש לאיזה אנשים כח נפלא, שע"י הבטת עיניו בעיני איש אחר יכול להפיל עליו כמו תרדמה, ולעשותו כמת בלי שום הרגשה, וגם להכריחו לעשות כל מה שמצוה עליו, ועפ"י הרבה נסיונות מצאו חוקרי הטבע שיש לזה הכח המתפשט מן המוח על ידי העצבים הדקים לאברי הגוף ענין רוחני ממשי, כמו הבל דק וזך הבלתי נראה, ושיש ביכולת להוציאו מן פנימיות הגוף ולהפרידו מן הגוף, ולא להפרידו לגמרי, ונסיון הזה נתפרסם בהרבה מכתבי עתים מן חכמי הטבע היותר גדולים ומפורסמים, וגם בהעתון "טאגעבלאט" היוצא בעיר נויארק שנת תרפ"ב, מספר קס"ד ומספר ק"ע, שנתנו כוס מים ביד איש שהפילו עליו תרדמת "ההיפנאטיזם" ואבד כל הרגשת הגוף כגוף מת, ודקרו עם מחט בגוף הנרדם ולא הרגיש מאומה, אך כאשר דקרו עם המחט בהמים שבהכוס צעק האיש מתוך שינת התרדמה שכואב לו דקירת מחט בגופו, והציגו מזה יסוד חזק במסתרי הטבע, שזה הכח המתפשט מן המוח לפנימיות אברי הגוף על ידי עצבים הדקים, הוא חלק מן חיות האיש, והוא הבל דק וזך בלתי נראה, שיש ביכולתו להיות נאסף לכוס מים כמו שנאסף כח "העלקטריציטעט", לתוך כוס מים, וגם כי מחמת תרדמת הגוף ב"היפנאטיזם" נעשה כגוף מת, ולכך אין כח לעצבי הגוף לקבל בפנימיות זה הכח הבל הדק והזך שנובע מן המוח, והוא נפרץ

זוהר פרשת ויקהל (רח ע"א)

אש הזאת היא של עקדת יצחק הלוהטת על גבי המזבח, לפיכך צריך לברך על מאור האש

לפי שכל אשות אחרות נעלמות ונגנזות ביום השבת, מלבד אש אחת של קדושה העליונה שנתגלית ונכללת בקדושת השבת^[עא] וכאשר אש הזאת נתגלית כל אשות אחרות מסתתרות ונגנזות מלפניה, ואש הזאת היא של עקדת יצחק הלוהטת על גבי המזבח, לפיכך צריך לברך על מאור האש, ואש הזאת לא צריכה אש של חול אלא אש של שבת^[עב] ואש הזאת היא האש היוצאת מאש ההיא שלמעלה, וזו היא האש הסובלת אש^[עג] וכיון שאש הזאת היוצאת מהאש שלמעלה נתברכת בברכת המאור, אז כל שאר אשות אחרות יוצאים ונתמנים במקומותם, וניתן להם רשות להאיר^[עד], בשעה זו שמברכים על האש נזדמנים ארבע מרכבות ארבעה מחנות למטה להאיר מאותה האש שנתברכה, והם נקראים מאורי האש^[עה] לפיכך נצרך לכפוף ארבע האצבעות של יד הימנית, ולהאיר להן מתוך אותו האור של הנר המבורך, ואותן האצבעות רמו על אותן מאורי האש המאירים והשולטים מאותו האור של הנר המבורך^[עו] ומפני שהן מדרגות שלמטה כאשר מראה האדם את האצבעות לפני אותו האור של הנר צריך לכפוף אותן לפניו, לפי שאותו האור שולט עליהן והן מאירות מכחו, בשאר ברכות נצרך לזקוף את האצבעות, כדי להראות קדושה העליונה של מדרגות העליונות השולטות על הכל^[עז] שהשם הקדוש מתעטר בהן ומתקדש בהן, ונתברכות כל המדרגות יחד ומאירות מתוך המנורה העליונה מכל^[עח] ולפיכך נצרך לזקוף אותן למעלה, וכאן נצרך לכפוף האצבעות לפני הנר, כדי להראות מדרגות שלמטה המאירות מתוך הנר שלמעלה, ומכאן הן שולטות וממנה הן מאירות, והן מאורי האש, בכל יום אנחנו מברכים מאורי האור, שהם אורות העליונים הקיימים באור הראשון ההוא^[עט] ומתברכות כל המדרגות ומאירות כלן יחד מתוך המנורה העליונה, אבל אלה נקראות מאורי האש, ובשביל סוד הזה מברכים בורא מאורי האש.

אם תשאל מפני מה הנוסח בורא ולא תקנו הנוסח מאיר מאורי האש

ואם תשאל מפני מה הנוסח בורא ולא תקנו הנוסח מאיר מאורי האש, כיון שמאירות מאותו האש מאותו המנורה שנתברכה, אלא לפי שכשנכנס השבת כל אותן המדרגות

זיו הזוהר

הדין מלהעניש. **עד.** פירוש, שניתן אז רשות לשרי הדין לשלוט. **עה.** היינו ד' מחנות מלאכים של השכינה, שהם: מיכאל גבריאל רפאל נוריאל, שמקבלים הארה וכח השליטה מן השכינה הקדושה. **עו.** פירוש, מאור השכינה שישראל מברכים אותה. **עז.** היינו העשר ספירות שהעשר אצבעות הידים מרמזות עליהן, ה' של ימין - חסדים, וה' של שמאל - גבורות. **עח.** היינו מעצם האלהות שהוא למעלה מהעשר ספירות שנקרא אי"ן סו"ף. **עט.** מאורי אור היינו העשר ספירות, ומאורי האש, היינו הד' מחנות מלאכים של השכינה

עא. אש הזאת זו השכינה הקדושה שעליה נאמר כי ה' אלוֹקֵיך אש אכלה הוא, ואשות האחרות, היינו הממונים על כחות הדין והעונשין. **עב.** פירוש, שבשבת אין השכינה סובלת אשות של כחות הדין, ככתוב לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, אלא אשא דשבת, היינו אש הגבורה וההתלהבות דקדושה להיחוד הגדול שנעשה ביום השבת. **עג.** פירוש, שהשכינה היא אצולה מהמלכות, והמלכות מאת ה' היתה זאת, מגבוה שעל גבוה, וסובלת אש, היינו אש אוכלה, אש אוכלת אש, שבולעת בקרבה כל כחות של שרי

שלמטה וכל אותן המאירים ושולטים, כלם נכנסו ונתכללו בנר ההוא^[פ] ונסתרו ונגנזו ונשמרו בו, ואין גראין בו אלא נקודה ההיא בלבדה^[פא] וכלם נסתרים בה כל יום השבת, למוצאי שבת אותו הנר מוציאים לכל אחד ואחד כאילו באותה שעה נבראו ויצא כלם, ונבראים כמקדם ונתמנים על מקומותם לשלוט, אז נתברך נר ההוא ונכפפים לפניו להאיר, וכיון שמקבלים הארה אז נתמנים כל אחד ואחד על מקומו, כדמיון זה אותן מדרגות העליונות הנקראים מאורי אור שולטים ביום ומאירים מתוך מנורה העליונה^[פב] בשעה שנחשך הלילה אותה מנורה העליונה מאספתם ומכנסת אותם בקרבה עד שיאיר היום, כיון שמברכים ישראל על האור ביום אז היא מוציאה אותם בשלמות האור, ועל כן מברכים יוצר המאורות, ואין אומרים בורא אלא יוצר^[פג] וכאן בורא מאורי האש, לפי שהן המדרגות שלמטה, והכל הוא בסוד האצבעות, בהן נרמזו מדרגות העליונות ומדרגות התחתונות, מדרגות העליונות ניכרות בזקיפת האצבעות למעלה, ובזקיפת האצבעות נתברכות מדרגות העליונות ומדרגות התחתונות ביחד, ובהשפלת האצבעות נתברכות להאיר מדרגות התחתונות בלבדן.

כשמברכים על הנר נצרך להראות לפניו אחורי האצבעות בצפורניהן שיאירו מתוך הנר הזה, ופנים האצבעות לא נצרך להראותן שיאירו מתוך הנר הזה

זוה סוד הצפורנים של אחורי האצבעות, והאצבעות בלבדן שמכפנים, הצפורנים של אחורי האצבעות הן פנים האחרות הצריכות להאיר מתוך הנר ההוא, והן פנים הנקראות אחוריים, האצבעות שמכפנים בלי צפורנים אלו הן פנים הפנימיות הנסתרות, וזהו הסוד של וראית את אחורי, אלה אחורי האצבעות בצפורניהן לאחור, ופני לא יראו, אלו האצבעות שמכפנים בלי צפורנים שהן פנים הפנימיות^[פד] וכשמברכים על הנר נצרך להראות לפניו אחורי האצבעות בצפורניהן שיאירו מתוך הנר הזה, ופנים האצבעות לא נצרך להראותן שיאירו מתוך הנר הזה, שהרי הן אינן מאירות אלא מתוך הנר העליון שהוא למעלה מעלה, שהוא נסתר ונעלם ואינו נתגלה כלל, והן אינן מאירות כלל מתוך הנר הנגלה, לפיכך נצרך להראות אחורי האצבעות בצפורניהן, ופנים האצבעות לא נצרך להראות לפני נר הזה, נסתרות הן ובהסתר מאירות, פנימיות הן ומן פנימיות הן מאירות, עליונות הן ומן העליון הן מאירות, זכאים הם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.

זיו הזוהר

הם כאילו נבראים מחדש, לכך מברכים בורא מאורי האש, מה שאין כן התאספות המאורות בלילה בהבינה הוא רק כעובר ברחם אמו, לכן יתכן יותר לברך עליהן בשחרית יוצר המאורות. **פד.** פנים האצבעות, רמז על העשר ספירות, והצפורנים שבאחורי האצבעות, רמז על כתות המלאכים של מחנה השכינה.

הקדושה. **פ.** זו המלכות. **פא.** נקודת המלכות. **פב.** זו הבינה. **פג.** נראה לי לפרש על פי הידוע, שהפעל בורא - היינו יש מאין, והפעל יצר - הוא יש מיש, שנצטייר הדבר באותה צורה ותמונה כרצון הבורא, ועל פי זה מובן החילוק, שבשבת מאורי האש נסתרים בהמלכות, והם במדרגה של ביטול במציאות כנר בפני אבוקה, ובמוצאי שבת

מלאכתך, אבל בבת היחידה נאמר, ויום השביעי שבת לה' אלהיך לא תעשה כל מלאכה, העושה בה מלאכה יומת.. שהרי שבת היא ה' אלוקיך מצד שם המפרוש יו"ד ה"א וא"ו, שבגימטריא ט"ל, וכאשר זה הט"ל שולט בשבת שהיא ה"א אין לוקין ל"ט מלקות בשבת, ואסרו בו החכמים ארבעים מלאכות חסר אחת שנקראות אבות מלאכות, והן הזורע והחורש וכו'.

בשביל שהנשמה יתירה מתפשטת בהשכינה שהיא שבת מלכתא

אמר רועה הנאמן, זקן זקן, השכינה נקראת א"רץ של הקב"ה, זה שכתוב (ישעי' ס"ז) והארץ הדום רגלי, מצד החסד נקראת מים, ומצד הגבורה נקראת אש, ומצד התפארת עמוד האמצעי נקראת אורי, וזאת האר"ץ קרקע לכלן^[פח], ובשביל שהנשמה יתירה מתפשטת בהשכינה שהיא שבת מלכתא, שנאמר בה ומלכותו בכל משלה, משם היא מלכו"ת שממשלתה על הארץ ועל עצים וזרעים, ובשביל שעץ החיים שהיא הנשמה יתירה שבשבת בה תולדותיה^[פט], לפיכך יש מנוחה לארץ שהיא השכינה.. ומצד השכינה העליונה שהיא שמחה וחירות של הכל^[צ], במקום שהיא שולטת והזר הקרב יומת, אין רשות לצד הטומאה לשלוט, לא שטן ולא משחית ולא מלאך המות שהם מצד הגיהנם, ובעבור זה בימי החול אומרים ישראל (תהלים ע"ח) והוא רחום יכפר עון ולא ישחית וגו', לפי שבימי החול שכינה התחתונה מתלבשת באלה הקליפות של מיתה ודין, ובשבת נפרדת מהם, לפי שעץ החיים שהוא יו"ד ה"א וא"ו נתחבר בה"א, באותו הזמן מנוחה נמצא לה"א ולכל מי שהוא תחת כנפיה, ואין צריך לומר בו והוא רחום, ומי הם תחת כנפיה, ישראל, ובכל מקום שישראל נמצאים שמירה נמצאת עם מנוחה, ולפיכך אסור לחרוש בארץ ולעשות בה גומות, שהרי זה כאילו עשה פגם בארץ עליונה הקדושה שהיא השכינה, ואסור להשתמש בדברים המחוברים לארץ בשבת, ואפילו לטלטל אבן ולא כלום, אלא הכלי שבעולם מותר, למען ינוחו בזכות השכינה שנקראת אבן, שנאמר בה, והאבן הזאת אשר שמת מצבה..

אותן סמא"ל ונחש צריכים ישראל לנטור אותם, שלא יכנסו למדור השכינה שהיא רשות היחיד

ובעבור זה ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרת"ם ברית עולם, שנצרך לשמור השבת בדורתם, שלא יוציאו מרשות היחיד לרה"ר, וזה הוא שביארו חכמי המשנה יציאות השבת שתיים שהן ארבע, הוצאה שמרשות לרשות, והכנסה גם כן יציאה קורא לה, ואותן סמא"ל ונחש צריכים ישראל לנטור אותם, שלא יכנסו למדור השכינה שהיא רשות היחיד, מי הם רשות הרבים, חללה שפחה זונה נדה בת עכו"ם, הן ברשות דסמא"ל ונח"ש ושבעים שרים של העמים עכו"ם, ע"כ ר"מ [רעיא מהימנא - רועה הנאמן].

זיו הזוהר
 פח. זאת המלכות מקבלת שפע מכל הספירות. היינו ספירת התפארת שנקרא עץ החיים.
 פט. פירוש, שבשבת נעשה בה הכנה לכל צ. פירוש, ומצד שבא לה הארה גם משכינה תולדותיה, על ידי שמאיר בה אור הנשמה יתירה, העליונה, היינו עולם הבינה.

זוהר פרשת אחרי (עח ע"ב)

לא תחמד אשת רעך, לפי שזה כלל של כולם, ומי שחומד אשת רעהו כאילו עובר על כל התורה

ולא תחמד אשת רעך, למדנו דבור האחרון של עשרת הדברות שבתורה הוא לא תחמד אשת רעך, לפי שזה כלל של כולם, ומי שחומד אשת רעהו כאילו עובר על כל התורה, אמנם אין לך דבר שעומד בפני תשובה, וכל שכן אם קבל עונשו כדוד המלך, אמר רבי יוסי למדנו כל מי שחטא ונפרש מאותו החטה תשובה מועלת לו יותר, ואם לא, אין התשובה תעלה בידו, ולא תועיל לו, אם כן דוד איך לא פירש עצמו מבת שבע אחר כך, אמר ליה רבי שמעון בת שבע שלו היתה ושלו לקח שהרי מת בעלה, שלמדנו מוכנת היתה בת שבע לדוד מיום שנברא העולם, ומה היה העיכוב לו, שלקח בתו של שאול המלך, ובאותו היום לקחה אוריה ברחמים, אף על פי שלא היתה שלו, אחר כך בא דוד ולקח את שלו, ועל שדוד דחק השעה להרג לאוריה ולעשות כך, היה רע הדבר לפני הקב"ה וענש לו לדוד, שהרי הקב"ה רצה להחזירה לדוד, לקיים לו מלכות עליונה הקדושה, ומה שחמד לשלו חמד.

זוהר פרשת ואתחנן (רסא ע"א)

זכאים הם חכמי האמת שכך ביארו, חמדה מדרגה אחת, תאוה מדרגה אחרת עוד שאל רבי יוסי מהו ולא תתאוה, כיון שכתוב ולא תחמד, שהרי די בזה, אמר ליה רבי אלעזר זכאים הם חכמי האמת שכך ביארו, חמדה מדרגה אחת, תאוה מדרגה אחרת, חמדה, שאם הוא ביכולת הולך ולוקח מה שהוא חומד, ובשביל אותה החמדה הולך לעשות מעשה, תאוה, לא כן, והיא שאפילו אם אינו תופס זה הדרך ללכת בפועל אחריו.

זוהר פרשת ויקרא (יא ע"ב)

יהי רגיע, אלו ישראל שהם חלקו של הקב"ה

א"ר שמעון בוא וראה עשרה מאמרות למעשה בראשית, כמו שלמדנו בעשרה מאמרות נברא העולם, ועשרה מאמרות למתן תורה, אלו עשרת הדברות, כתוב אנכי ה' אלהיך, וכתוב במעשה בראשית יהי אור ויהי אור, זו האמונה של הקב"ה שנקראת אור, כמו שכתוב (תהלים כ"ז) ה' אורי וישעי ממי אירא. כתוב לא יהיה לך אלהים אחרים על פני, וכתוב במעשה בראשית יהי רגיע בתוך המים וגו', יהי רגיע, אלו ישראל שהם חלקו של הקב"ה, ואחיזתם במקום ההוא שנקרא שמים^[אז], וזהו הסוד, שפעם אחת שאל רבי ייסא סבא לרבי אלעאי ואמר, הרי שאר עמים נתן הקב"ה אותם לשרים ממונים המושלים, ישראל באיזה מקום נתנם, שלח לו, ויתן אותם אלהים ברגיע השמים, ויפה שלח לו, בתוך המים, בין דברי תורה, ויהי מבדיל בין מים למים, בין הקב"ה שנקרא באר מים חיים, ובין אלהים אחרים שנקראים (ירמ"ב) בורות נשברים וגו', שהם מים המרים מים עכורים מכונסים סרוחים ומטונפים, ועל כן ישראל קדושים מבדילים בין מים למים.

זוהר פרשת ויקרא (יא ע"ב)

צא. היינו בספירת התפארת, שנקרא בשם ישראל סבא.

בוא וראה כל מי שנשבע בשם הקדוש לשקר, כאילו הפריד להמלכות ממקומה למעלה

כתוב לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא, וכתוב במעשה בראשית, יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, בוא וראה כל מי שנשבע בשם הקדוש לשקר, כאילו הפריד להמלכות ממקומה למעלה, וכתרים הקדושים אין מתישבים במקומותם, כמו שכתוב (משלי ט"ז) ונרגן מפריד אלוף, ואין אלוף אלא הקב"ה, זה שכתוב יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, לא תגרום פרוד למעלה בשביל שבועת שקר, אלא אל מקום אחד כראוי במקום האמת, ולא במקום אחר לשקר, ומה הוא השקר, שהולכים המים למקום אחר שאינו שלו^[צב].

מתי נתגדלה ארץ הקדושה שלמעלה ונתעטרת בכתרה, אתה תשוב ביום השבת כתוב זכור את יום השבת לקדשו, וכתוב במעשה בראשית תדשא הארץ דשא עשב, מתי נתגדלה ארץ הקדושה שלמעלה ונתעטרת בכתרה, אתה תשוב ביום השבת, שהרי אז נתחברה המלכה במלך הקדוש להוציא דשאים וברכות לעולם. כתוב כבוד את אביך ואת אמך, וכתוב במעשה בראשית יהי מארת ברקיע השמים, מה בא ללמדנו, אלא אלה המאורות זה הוא אביך ואמך, אביך זה השמש^[צג], אמך זו הלבנה, ואין שמש אלא הקב"ה, שכתוב (תהלים פ"ד) כי שמש ומגן ה' אלהים, ואין הלבנה אלא כנסת ישראל, שכתוב (ישעי' ט) וירחך לא יאסף, ועל כן הכל אחד. כתוב לא תרצח, וכתוב במעשה בראשית ישרצו המים שרץ נפש חיה, שאתה אל תהרג לאדם שנקרא נפש חיה, ככתוב ויהי האדם לנפש חיה, ולא תהיו כדגים הללו שהגדולים בועלים לקטנים. כתוב לא תנאף, וכתוב במעשה בראשית תוצא הארץ נפש חיה למינה, מכאן למדנו שלא ישקר אדם באשה אחרת שאין היא בת זוגו, ועל כן כתוב תוצא הארץ נפש חיה למינה, שלא תלד אשה אלא ממינה, ומי הוא מינה, זה בן זוגה.

מי שהוא בצורת המלך אל תעיד בו שקר, ומי שמעיד שקר בחברו כאילו העיד למעלה

כתוב לא תגנב, וכתוב במעשה בראשית ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זורע, מה שנתתי לכם והתרתי לכם זה יהיה לכם, ולא תגנבו, מה שהוא מאחר. כתוב, לא תענה ברעך עד שקר, וכתוב במעשה בראשית, ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו, מי שהוא בצורת המלך אל תעיד בו שקר, ומי שמעיד שקר בחברו כאילו העיד למעלה. כתוב לא תחמד אשת רעך, וכתוב במעשה בראשית לא טוב היות האדם לבדו וגו', הרי זוגתך כנגדך, ועל כן לא תחמד אשת רעך, הרי אלו עשרה מאמרות למעשה בראשית ועשרה מאמרות למתן תורה, זה שכתוב (במדבר ז') עשרה עשרה הכף בשקל הקודש, שקולים יחד במשקל אחד, ובמה הכתוב מדבר, לפי שהעולם לא נברא אלא בשביל התורה, וכל זמן שישראל עוסקים בתורה העולם מתקיים, ובזמן שישראל בטלים מהתורה מה כתוב, (ירמ' ל"ג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי.

זיו הזוהר
 צב. שהשפע אינה נשפעת להמלכות והשכינה הקדושה, אלא שפחה תירש גבירתה. צג. שמש

זוהר פרשת פקודי (רכו ע"ב)

קול גדול הוא סוד התורה

את הדברים האלה דבר ה' וגו' קול גדול ולא יסף, אמר רבי חזקיה, בוא וראה זה קול גדול הוא עיקר הכל והוא הסוד של שם העליון הקדוש^[צד], וזה **קול גדול הוא סוד התורה**, לפי שהתורה יצאה מאותו קול הפנימי שנקרא קול גדול, ועל זה דרשו, שאסור לו לאדם להקדים שלום לחברו קודם שהתפלל תפלתו, וסוד זה ביארו בהכתוב (משלי כ"ז) מברך רעהו בקול גדול בבקר השכם קללה תחשב לו, ואין זה אסור אלא כשמברכו בהסוד של קול גדול, שהוא עיקר השם הקדוש.

זיו הזוהר

וירח, רמז על תפארת ומלכות. **צד**. פירוש, סוד עולם הבינה, שמשם יצאה התורה.

יִשְׂאֲלוּ אוֹתִי בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה, "שְׁלוֹם יְהוּדָה! הֲאִם יִדְעַתְּ שְׂאֵפֶשֶׁר לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִפְּצַצַת אָטוֹם?" אֲשִׁיב, "כִּן."

יִשְׂאֲלוּ, "וַיְמָה עָשִׂיתָ לָּזֶה?"

אֲשִׁיב, "הַדְּפַסְתִּי מִיְלִיוֹנֵי סְפָרִים עַל הַזֹּהַר"ק, וְאִמְרַתִּי בְּדַרְשׁוֹת אֶת הָאֲמַת שְׁכָל הַרְבָּנִים וְהָרְאִשִׁי יִשְׁבּוֹת שְׁלֹא אוֹמְרִים לְקַהֵל שְׁלֹהֶם לְלַמֵּד זֹהוּר הַקְּדוֹשׁ הֵם רְאִשֵׁי הָעָרֶב רַב [כָּל זֶה פְּתוּב בְּזוֹהַר"ק 172 פְּעָמִים - וְגַם מוּבָאִים בְּ-140 סְפָרֵי תַלְמִידֵי בַעַל שֵׁם טוֹב זִי"ע - סֵף הַכֹּל 310 מְרָאֵי מְקוֹמוֹת, וְהַדְּפַסְתִּי הַכֹּל בְּ-17 סְפָרִים וְכָל אֶחָד יָכוֹל לְרְאוֹת אֶת זֶה], וְהֵם אֲשֵׁמִים עַל כָּל הָאֲסוּנוֹת שְׁמַגִּיעִים לְכָל־ל יִשְׂרָאֵל מִיְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ. זֹה הִיא הָאֲמַת הַיְחִידָה שֶׁתִּתְקַבֵּל בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה."